

ARMOTON

RÖNN-
BACKA

HAUTALEHTO 13

RÖNN- BACKA

ARMOTON

BAZAR

1. painos
Hautalehto-sarjan 13. osa

© Christian Rönnpäck ja Bazar Kustannus 2025
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale

ISBN 978-952-403-885-0
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

NÄSE-JUTTEN KATU

Porvoonjoen vastarannalla olevan ravintolalaiva Glück-aufin kannelle näkyi hyvin Niina Sulkavuoren keittiön-ikkunasta. Kannella kulki kaksi keltaisiin työtakkeihin pukeutunutta miestä, joista toinen kanniskeli korkeita Atikkaita. He olivat kiipeilleet ja hääränneet laivan kannella jo varhain aamulla, kun Niina oli istunut keittiönpöydän ääressä selaamassa tietokonettaan.

Hänellä oli edessään jälleen kerran työnhaku, sillä eilinen työhaastattelu ei ollut tuottanut toivottua tulosta. Hänen oli vielä haastattelun aikana annettu ymmärtää, että hän olisi sopiva kandidaatti Porvoon seurakunnan diakonin virkaan, ja hänelle oli jäänyt diakoniajohtajan puheista käsitys, että hänen tarvitsisi vain mennä kotiin ja odottaa puhelua, joka tulisi muodollisen kokouksen jälkeen. Hän oli ollut jo aivan varma valinnastaan ja iloinnut siitä, että parin vuoden kotona vietetty aika olisi ohi ja hän saisi vihdoinkin tehdä oikeita töitä kaikkine virikkeineen ja ihmiskohtaamisineen. Se olisi kuitenkin aivan muuta kuin hänen papin rouvana tekemänsä satunnainen vapaaehtoistyö.

Niina oli jo hankkinut Näsin Alkosta pullon kuohuviiniä odottamaan, että he voisivat Tuomaksen kanssa juhlistaa nimitystä. Syytä juhlaan olisi tuplasti, sillä äskettäin oli tullut

myös tieto, että Mikaelin seurakunnan kirkkoherrana toimiva Tuomas oli yksi kolmesta ehdokkaasta, joista seuraava Helsingin hiippakunnan piispa valittaisiin. Ehdokasasettelusta vaaleihin oli reilut kolme kuukautta, ja vaalit käytäisiin helmikuussa. Siinä välissä olisi tehtävä vaalityötä, jossa Niina tukisi miestänsä alusta loppuun. Tuomas oli vihjaillut, että ehdokaiden julkistamisen jälkeen alkaisi kova vääntö, josta saattaisi tulla likaistakin, sillä kaikki ehdolla olevat halusivat virkaan hinnalla millä hyvänsä.

Niina ei täysin ollut ymmärtänyt miehensä vihjailua mahdollisesta likaisesta pelistä, mutta päästyään eilen työhaastattelusta kotiin hän oli löytänyt netistä tuoreen uutisen, jonka mukaan hänen miestänsä epäiltiin seurakunnan luottokortin väärinkäytöstä. Se ei Niinaa yllättänyt, sillä Tuomakselle maistui välillä muukin kuin ehtoollisviini, ja hän saattoi juoda itsensä humalaan edustustehtävien jatkoilla. Olihan hän nykyaikainen pappi, joka tunnettiin myös elävästä ja kiinnostavasta Tiktok-sällöstä ja jolle oli sitä kautta kertynyt tuhansia seuraajia. Suosittuus teki hänestä varteenotettavan ehdokkaan, samoin karismaattinen ulkonäkö. Tuomaksella oli komeat, lempeät piirteet: lämmin katse, hyvin hoidettu lyhyt parta ja vahva tumma tukka, joka oli hieman harmaantunut ohimoiden kohdalta.

Uutinen seurakunnan luottokorttiin liittyvistä epäselvyyksistä oli tullut puolelta päivin, samoihin aikoihin, kun Niina oli palannut kotiin työhaastattelusta. Pari tuntia myöhemmin ilmaantui juorulehden uutissivustolle nainen, jonka henkilöllisyys oli toimituksen tiedossa, kertomaan Tuomaksen epäasiallisesta käytöksestä. Niina ei ollut tavoittanut palaverissa istuvaa miestänsä, ja hän oli seurannut itku kurkussa, kun juttua alettiin keskustelupalstoilla kommentoida.

Vähän ennen neljää hänen puhelimensa oli soinin. Diakonia-johtaja oli lopulta nieleskellen saanut kakistettua, että valitettavasti valintamme ei tällä kertaa osunut sinuun. Selvää oli, että Tuomaksen mahdolliset törttöilyt painoivat päätöksessä.

Puhelun päätyttyä Niina oli romahtanut täysin ja maannut eteisen lattialla itkemässä, kunnes oli kerännyt itsensä ja nousut pystyyn. Hän oli vaeltanut iltaan asti heidän neljän huoneen joenranta-asunnossaan, kun ei voinut mielentilaltaan istua alas odottamaan. Vaikka hän olisi halunnut huutaa miehelleen raivosta tämän tultua kotiin myöhään illalla, ei hän kuitenkaan ollut sitä tehnyt. Myös Tuomas näytti maansa myyneeltä eikä halunnut keskustella mistään. Hän oli vain ottanut jääkaapista oluen ja sulkeutunut työhuoneeseensa.

Vasta kun Niina oli mennyt nukkumaan, Tuomas oli tullut huoneestaan. Käytyään suihkussa ja kuivattuaan itsensä hänkin oli mennyt vuoteeseen. Hän tuijotti kattoon, kunnes josain vaiheessa nukahti. Niina oli hänen ollut valveilla, muttei ollut sanonut mitään. Tänään he puhuisivat asiasta, sen Niina oli päättänyt. Tuomaksella oli tietysti lupa itsekseenkin sulaella tapahtunutta, mutta Niinalla oli vaimona oikeus tietää, mistä epäilyissä oikein oli kyse.

Niina nousi ja vei teekuppinsa tiskialtaaseen. Sitten hän käveli ikkunaan ja katsoi alas kadulle. Tuomas oli lähtenyt aamulla tämän päivän ainoaan palaveriin ja palaisi kohta. Joenvarressa olevaan parkkiruutuun ajetun valkoisen farmarimallisen Toyotan pakoputkesta tupruava savu hajosi syyssäähän. Auto oli ollut samaan paikkaan pysäköitynä kohta kaksi tuntia, eikä Niina ollut nähnyt kuljettajan vieläkään nousevan ulos.

PORVOON POLIISILAITOS

Tutkinnan kerroksessa leijui pientä urheilujuhlan tuntua, kun Antti käveli palaverihuoneeseen, jossa osa hänen ryhmästään jo odotti. Rikoskonstaapeli Jonna Holm hymyili leveästi nähdessään Antin, ja hänen punaiset hiuksensa olivat saaneet viime näkemältä uuden vaaleamman värin ja pehmennystä. Jonna näytti raikkaalta ja jollain tapaa uudistuneelta, eikä Antti tiennyt, johtuiko se siitä, että Jonnalla oli tänään perinteisen poninhännän sijaan hiukset auki. Joka tapauksessa Jonnan hehku sai Antin tuntemaan itsensä tavanomaista nuhjuisemmaksi armeijanvihreässä villapaidassaan, jonka hihat irvistivät työpöytäihottumaa ja helmat repsottivat niin, että hän joutui välillä napsimaan lankoja poikki. Paita oli mukava ja lämmin, ja se riitti hänelle. Uuden hän hankkisi, kunhan pääsisi käymään Varustelekassa, jonne autottomana porvoolaisena oli hankala päästä. Viisas tilaisi verkosta, mutta se ei ollut sama asia kuin käydä kivijalassa. Antti istui alas Pappa Lindforsia vastapäätä, joka markettilasit nenällään selasi puhelintaan.

– Joko Kannasta on näkynyt? Antti kysyi. – Olisi kiva, jos sekin ehtisi vastaanottamaan uutta työntekijää.

– Olisi kiva, jos ei vanhan työntekijän jalkineita piiloteltaisi, Simon Kannas murahti ovelta ja lompsi huoneeseen surullisen näköisissä kanitohveleissaan.

– No kun sä kielsit, ettei niihin enää saa tunkea vieras-esineitä, Jonna virnuili. – Tai siis en minä mitään ole tehnyt, mutta yritin vain keksiä syyn niiden katoamiseen.

Kannas ei vaivautunut vastaamaan, vaan istui Lindforsin viereen ja mulkoili epäluuloisena jokaista vuorollaan. Antin omatunto oli puhdas, sillä hän ei ollut syylistynyt mainittuun rikkomukseen. Tällä kertaa. Jonkin aikaa kadoksissa ollut jäynäily oli herännyt eloon ja aiheutti sen, että työyhteisössä kannatti pysytellä valppaana, ettei löytäisi läppäriään uunista tai joutuisi irrottamaan kahvimukiaan kuumailmapuhaltimella työpöydästään. Simon oli viipynyt toisaalla sen verran kauan tohveleiden varjolla, että Antti epäili hänen tehneen jo vastaiskun. Olikohan jonkun työpöydän alakanteen teipattuna kampela?

– Annetaanko kuitenkin Sundille heti parin viikon karenssi tällaiseen työyhteisön vireyttä ylläpitävään toimintaan? Antti sanoi juuri ennen kuin laitoksen ylikomisario Berglund ohjasi virallisen oloisena mutta suu pienessä hymyssä heidän tutkintaryhmänsä uusimman jäsenen Linda Sundin sisään. Antti ehti saada muilta pienet nyökkäykset ja samalla näki silmäkulmaansa jotain, mikä selitti Jonnan hymyn paremmin kuin mikään Simonille muhimassa oleva käytännön pila.

– No niin, toivotetaanpa Sund sitten virallisesti tervetulleeksi meidän ryhmään, Antti sanoi ja nousi kättelemään.

Sund oli valmistuttuaan työskennellyt Porvoon poliisissa kentällä ja osoittanut siellä useaan otteeseen, että hänellä oli terävä pää ja kyky saada tilanteet nopeasti hallintaansa. Hän oli selvästi ollut Poliisiammattikorkeakoulussa hereillä eikä lukenut tunneilla Korkeajännitystä, kuten Antti omina opiskeluaikoinaan. Antti oli saanut Berglundin ylipuhuttua

täyttämään hänen ryhmässään olevan yhden hengen vajauksen Sundilla. 26-vuotias Sund oli Berglundin mielestä hieman liian nuori Antin ryhmään, mutta hän oli luottanut Antin arvostelukykyyn. Selvää oli, että jo muutaman vuoden eläköitymistään lykänneen Lindforsin olisi kohta pakko siirtyä reserviin, ja hänen tilalleen oli syytä hankkia uusi resurssi. Kaikki kätelivät vuorollaan Sundin, ja hän jäi sitten hieman epätietoisena seisomaan.

– Saatiin ryhmään Sundeja jo toisessa sukupolvessa, Berglund sanoi.

– Aivan. Olihan tämä hetken Sundin papan ryhmä, Lindfors totesi ja viittasi aikaan, jolloin Antti oli ollut hyllytettynä tehtävästään ja sen jälkeen käväissyt keskusrikospoliisin palveluksessa.

Silloin kun ryhmän esimiehenä oli ollut Lindan isukki Pete Sund, meininki oli ollut aivan toinen. Sund oli viihtynyt pikkutakissaan kuin Hiltillä nidottuna työtuoliinsa ja johtanut ryhmäänsä pöytänsä takaa Excelillä. Tunnelma ei silloin ollut mikään paras porukalle, joka oli tottunut Antin suoraviivaiseen toimintaan ja tehtäviin osallistumiseen. Sen Lindfors jätti sanomatta ja oli mielessään tyytyväinen, että Sund oli pian todennut Porvoon laitoksen olevan liian vähäpätöinen työpaikka omalle arvolleen ja lähtenyt sisäministeriön poliisiosastolle kehittämispäälliköksi. Siellä hän sai hinkata tilastoja aamusta iltaan ja varmasti viihtyi toisten kaltaistensa seurassa. Antti oli tuolloin ollut tuuliajolla ja ehkä katkerakin, eikä ollut hakenut takaisin virkaansa, jota nykyään toimitti. Onneksi hänet oli saatu taas esimieheksi Simonin ja Jonnan ansiosta, jotka olivat vääryydellä ja vekkaudella latineet Antin puolesta hakemuksen ja väärentäneet siihen hänen puumerkkinsä.

– Istu alas, Antti sanoi, – niin katsellaan hetki toisiamme ja kerron, miten pääset alkuun. Jonna lupautui auttamaan perehdyttämisessä, mutta jokainen meistä jeesaa sinua. Kysytään vain aina kun tulee jotain kysyttävää. Sisähommat poikkeavat jonkin verran keikanajosta, mutta olen varma, että opit nopeasti talon tavoille ja pärjät takuulla tässä porukassa.

– Kiitos, Sund sanoi ja valitsi itselleen reunimmaisen tuolin.

– Tervetuloa minunkin puolestani, Lindfors sanoi. – Hauskaa, että seurasit isäsi jalanjälkiä.

– Hän kovasti kannusti minua tähän, Sund hymyili.

– Ei muuta kuin ryhdytte opastamaan, Berglund sanoi. Hänen katseensa pyyhkäisi toiveikkaasti pöydän yli, mutta koska siellä ei tällä kertaa näkynyt Lindforsin ja hänen avovaimonsa leipomia tuoreita herkuja, hän liukeni omaan työhuoneeseensa.

Antti huomasi myös Simonin ja Lindforsin katseen vähän harhailevan, ja hän arveli tietävänsä, mitä asia koski. Sille piti tehdä jotain. Samoin Jonnan tilanteelle.

– Käydään vähän läpi juttutilannetta, Antti sanoi. – Sund aloittaa tyhjältä pöydältä ja ottaa vastaan perusjuttuja. Niitä mitä on pidetty pitkään pöydäntulomalla ei kipata sinulle. Niistä et opi mitään muuta kuin turhautumista.

– Selvä. Kuulostaa hyvältä, Sund nyökkäsi odottavaisena.

– Palaverin jälkeen tulet minun kaveriksi, niin käydään tuolla keskustassa hoitamassa pari tärkeää juttua.

– Ok, Sund kuittasi.

– Onko sinulla virka-ase päällä vai kaapissa? Antti kysyi vielä.

– Tuolla se on lukkojen takana lokerikossa, kun en tiennyt mikä täällä on politiikka.

– Meillä on ne nykyään täällä kerroksessa omassa kaapitossa, ja aina kun mennään ulos, otetaan ne mukaan. Siirrä oma aseesi tänne meille säilytykseen. Kaivan sinulle vanhan koteloni, se mahtuu housunkauluksen alle ja menee siviiliasun kanssa mukavasti. Mutta Jonnalla oli juttuvuoro, kerrotko mitä voitettiin?

NÄSE-JUTTEN KATU

Toissa päivänä roskikseen laitettu lohennahka oli alkanut haista keittiön alakaapissa, ja vaikka Niinaa ei yhtään huvittanut, hän pakotti itsensä pukemaan päälleen ulkotakin ja sujautti jalkoihinsa punaiset Crocsit. Hän laittoi puhelimen ja avaimet taskuunsa ja tarttui roskapussiin. Se hönkäisi ilmoille tiukat aromit, kun hän sitoi sen suun kiinni.

Pudotettuaan roskat sisäpihalla olevaan säiliöön hän päätti kävellä korttelin ympäri siinä toivossa, että se virkistäisi hänen mieltään. Länsirantaa seuraileva Näse-Jutten katu oli tiivis, ja sen varrelle rakennetut punaiset kaksikerroksiset talot olivat saaneet muotokielensä vastarannalla aivan vedenrajassa olevilta vanhankaupungin punamultaisilta rakennuksilta, jotka jokainen Porvoosta jotain tietävä tunnisti. Asuntojen isoista ikkunoista avautui hienot näkymät Porvoonjoen yli, ja välissä olevine aitoineen asunnot muodostivat joen suuntaan kuin muurin, jonka taakse jäi kaunis korttelisisäpiha.

Joenvarteen päästyään Niina näki, että Tuomas oli ajamassa heidän kotinsa eteen kadunvarsiparkkiin. Tuomas astui kadulle ja kumartui ottamaan tietokonelaukkunsa takapenkiltä. Läheisestä, pitkään parkissa olleesta autosta nousi lyhyt-hiuksinen nainen ja nosti järjestelmäkameran kasvojensa

eteen. Hän valokuvasi Tuomasta hetken ennen kuin tämä huomasi. Tuomas yritti hämmästyneenä suojata kasvonsa kädellä, ja nainen laski kameran alas ja katsoi heidän asuntoaan. Hän nosti kameran taas ylös ja sääti objektiivia.

Niina kiristi tahtiaan ja oli kohta naisen takana. Hän tarttui naista olkapäästä, ja nainen pyörähti ympäri katsomaan, kuka häneen oli käynyt käsiksi. Mutta kun nainen huomasi, että häneen oli koskenut nainen, hän otti pari askelta taaksepäin ja hymyili.

Tuomas seiso i edelleen epävarmana autonsa vieressä eikä selvästi tiennyt, mitä tekisi.

– Mitä vittua sä oikein touhuat? Niina tiuskaisi ja astui valokuvaajan eteen.

– Teen työtäni, nainen vastasi ja astui kauemmaksi.

– Et sä voi kuvata tässä meidän kodin edessä Tuomasta tai meidän kotia.

– Kyllä mä voin. Julkinen paikka katos.

Niinan kasvoilla olleeseen punaan tuli valkoisia laikkuja, ja hänellä oli vaikeuksia hillitä itseään. Hän otti askeleen eteenpäin, ja nainen peruutti lisää.

– Lopeta se kuvaaminen!

– Ei kannattaisi nyt noin hermostua, nainen sanoi ja laski kameran varmuuden vuoksi.

– Minä soitan poliisit!

– Mielellään joo, nainen sanoi. – Mä menen siksi aikaa tuohon autooni odottamaan. Hän ei selvästikään halunnut kiristää tilannetta enempää.

Niina otti taskustaan puhelimen ja kuvasi naisen ennen kuin valitsi hätänumeron.

PORVOO

Linda Sund istui siviili-Škodan kuljettajan penkillä Näsin S-marketin parkkipaikalla ja katsoi, kun vanhempi rouva peruutti parkkiruudusta vanhanmallisella Toyotallaan. Kaasu oli pohjassa, ja hän hivutti autoa kytkimellä niin että Sundia hirvitti. Rouva kääntyi ja jatkoi kadulle. Ilmeisen kovaa tekoa tuon malliset autot, Sund mietti ja keskittyi puhelimeensa.

Antti oli istunut kyydissä ihmeen vaitonaisena ja antanut ohjeet minne ajaa. Ensimmäinen pysäkki oli ollut kukka-kauppa, josta Antti oli palannut paketoitujen kimpun kanssa. Sen jälkeen hän oli käskennyt Sundia ajamaan viinakauppaan, mikä tarkoitti Näsin Ässää, sillä vanhankaupungin pieneen Alkoon ei kannattanut yrittää, koska parkkipaikat olivat siellä aina täynnä. Ässästä Antti palasi kädessään lahjapussi, jonka sisällä oli pullo. Hän laittoi ostoksensa takapenkille ja istui Sundin viereen.

– Onko sulla kuumat deitit tulossa? Sund kysyi.

– Ei edes haaleat, Antti hymähti tyytyväisenä siitä, että Sund ei kumartanut eikä kursaillut.

– Minne seuraavaksi? Sund tiedusteli. – Omat asiat hoideaan työaikana, sitä se mun partiokaveri Kujala aina sanoi.

– Olen ollut yhteisellä asialla, Antti vastasi.

– Okei. Sund ei tiennyt miten jatkaisi, kun hänen läppänsä tuntui menneen Antilta ohi.

– Ymmärrät sitten, kun päästään takaisin konttorille ja ilta-päiväkahville.

– Selvä, Sund kuittasi ja käynnisti auton. – Eli konttorille?

– Ei kun paakariin. Käydään hoitamassa siellä yksi sinun asiasi.

– Ja mitähän asiaa mulla olisi leipomoon? Sund ihmetteli.

– Erään vanhemman rikoskonstaapeli Sundin nimitys-kakku pitää noutaa sieltä. Ellet ole leiponut sitä itse.

– Jaa mää vai? Sund naurahti. – En ole leiponut sitten viimeisen köksäntunnin mitään. Olisiko pitänyt?

– Poliisin voi saada lopettamaan rumien puhumisen ja monta asiaa voi säätää uuteen uskoon hänen mustassa sielussa, mutta pyhän instituution ja tradition edessä emme voi kuin nöyrytyä. Ei sitä sinulle kukaan sano ääneen, mutta jokaisella suu napsaa, kun odottavat nimityskakkua. Yleensä meillä Pappa leipoo ja tuo jotain hyvää melkein joka päivä. Tänään ei tuonut. Se oli merkki siitä, että hänkin odottaa.

– Eli jos tahtoo tehdä asiat oikein eikä halua seuraavia kymmentä vuotta saunailloissa kuunnella, että Sundipa ei tuonut kakkua muille silloin kun aloitti uransa rikospuolella, meidän pitää käydä sellainen hakemassa, Sund muotoili hymyillen kun ymmärsi, mitä Antti maalaili.

– Juuri tuollaisen ylivoimaisen päättelykyvyn takia minä halusin sinut ryhmääni, Antti sanoi ja jäi kuuntelemaan hiljaisella volyyymilla olevaa poliisiradiota, jossa hätäkeskus antoi keikkaa. He kuuntelivat keskustelua hetken. Lähin partio oli Nikkilässä, josta ajaisi Porvooseen parissakymmenessä minuutissa. Antti otti mikrofonin telineestä ja painoi tangenttia.

– 721, Hautalehto tässä Näsin Ässän parkkipaikalla muulla tehtävällä. Mikä siellä Näse-Jutten kadulla oli?

– Kirjasin sen tehtäväksi 360, hätäkeskuksen päivystäjä aloitti. – Hieman epäselvät lähdöt. Siellä on joku valokuvannut ilmoittajan kotia ja miestä. Nyt tämä ilmoittaja vaatii oikeutta kotirauhan rikkomisesta. Valokuvaaja on edelleen paikalla.

– Kirjaa se meille, niin käydään katsomassa, Antti sanoi. – Ollaan vieressä, turhaan sieltä Nikkilästä kukaan lähtee ajelemaan.

Antti vilkaisi Sundia, joka nyökkäsi ja käynnisti auton.

– Selvä juttu. 710, perutaan teiltä ja merkataan tämä Porvoon siviilipartiolle 721. Millä tehtävällä olitte ja mitä laiteetaan siitä suoritukseksi? Ei näy koneella mitään.

– Voisi olla vaikka 500, muu kuljetus. Kävin viinakaupassa, ei laitettu koneelle.

Radiossa oli hetken aikaa hiljaista, ja Antti virnisti Sundille.

– Tämä selvä, hätäkeskus kuittasi lopulta.

– Voit merkata meidät jo paikalle. Enää pari risteystä, niin ollaan kohdilla.

NÄSE-JUTTEN KATU

Sund käänsi auton Näse-Jutten kadulle, ja he näkivät miehen ja naisen seisovan valkoisen Toyotan vieressä. Molempien jäykkä kehonkieli kertoi, että heillä oli jokin mennyt tunteisiin. Etenkin naisella, joka seisoi kadulla punaisissa Crocseissaan ja kiristi takkia ylleen niin kuin palelisi. Ehkä tämä oli juuri rynnännyt ulos asunnostaan. Nainen tuijotti vihaisena Toyotaa, missä varmaan istui tämän tilanteen syntipukki. Sund pysäytti auton kadun reunaan.

– Ota sä vaikka tuo kiihtynyt asianomistaja ukkoineen syrjemmälle, niin minä kyselen siltä autossa olevalta, mitä on tapahtunut, Antti sanoi samalla kun irrotti turvavyönsä.

– Selvä juttu, Sund kuittasi.

He nousivat autosta, ja Antti avasi takkiaan sen verran, että hänen kaulassaan ketjun varassa riippuva virkamerkkinsä tuli näkyviin. Sund veti ketjusta takin alta oman tuliterän virkamerkkinsä, joka ei ollut ollut hänellä vielä tuntiakaan, ja käveli ripeästi pariskunnan luo.

– Poliisista. Minä olen Sund ja tuo on Hautalehto, hän sanoi ja katsoi kumpaakin vuorotellen. – Mennäänkö pari askelta sivummalle juttelemaan?

Antti seurasi tyytyväisenä Sundin määrätietoista ja ystävällistä toimintaa ja kumartui sitten katsomaan Toyotan ikkunasta

sisään. Noin kolmekymppinen lyhythiuksinen nainen laittoi puhelimen syliinsä ja avasi sivuikkunan. Hänen viereisellä penkillään oli kameralaukku, jonka päällä oli järjestelmäkamera. Siinä oli laajakuvaobjektiivi, joten jotain oli kuvattu läheltä.

– Hautalehto poliisista, Antti esittäytyi. – Joudatko jutteleen hetken?

– Enköhän, nainen sanoi ja katseli Anttia silmiin hieman tungettelevasti.

– Työ vai harrastus? Antti kysyi ja nyökkäsi kamera-varustusta kohti.

– Tänään töissä. Freelancer.

– Mitä kuvasit? Kysellessään Antti vilkaisi Sundin kanssa puhuvaa naista, joka viittoili juuri talon suuntaan.

– Kirkkoherra Tuomas Sulkavuorta, kun hän nousi tässä autostaan. Koska hänestä ei saanut kovin luonteivia kuvia, päätin ottaa vielä muutaman kuvan tuosta talosta, että saisin lähteä menemään. Käsittääkseni julkisella paikalla, eli tässä tapauksessa kadulla, voin kuvata vaikka paavia. Eikä se ole kotirauhan rikkomista, jos kuvaan rakennusta ulkoa, vai mitä?

– Olet oikeassa, Antti myönsi.

– Aivan. Tulin autoon istumaan, kun tuo rouva Sulkavuori tarttui minuun kesken kuvauksen.

– Tuliko vammoja?

– Äsh, kunhan kävi kuumana eikä voinut itselleen mitään. Vähän koski minuun, ei sen pahempaa.

– Ok, hyvä näin. Sulla mitään papereita olis näyttää?

– Pressikortti vai ajokortti? nainen kysyi kädessään puhelimen, jonka suojakuoressa oli rivi kortteja.

– Jos vaikka se ajokortti, Antti pyysi. – Käyn tuossa jututtamassa vielä vastapuolen, niin olen sitten viisaampi.

Sund huomasi Antin lähestyvän ja käveli häntä vastaan.

– Kuulit varmaan saman mitä minäkin, Sund sanoi hiljaisella äänellä. – Pappismies oli tullut äsken kotiinsa, ja tuo nainen oli alkanut heti räpsiä kuvia. Vaimo oli ollut viemässä roskia ja tuli väliin. Nyt rouva Sulkavuori haluaa tehdä rikosilmoituksen. Ei riittänyt, kun sanoin, ettei mitään rikosta ole tapahtunut, Sund jatkoi vielä ennen kuin Niina tuli heidän viereensä kädet puuskassa.

– Niinpä tietenkin, Antti huokaisi ja ojensi ajokortin Sundille. – Käytkö tarkistamassa tuon niin saadaan tiedot koneelle.

– Minulla on oikeus tehdä rikosilmoitus, Antin luo kävelyt Niina sanoi.

Sund palasi autolle tarkistamaan kuvaajan tiedot.

– Luonnollisesti, Antti vastasi.

Tuomaskin tuli vaivaantuneen oloisena lähemmäksi, ja Antti oli ottanut puhelimen taskustaan ja googlasi samalla.

– Mikäs on herra Sulkavuoren kanta asiaan?

– Niin, kyllä minä tuen vaimoani tässä asiassa, Tuomas sanoi, kun hänellä ei vaikuttanut olevan muuta vaihtoehtoa kuin olla vaimonsa kanssa samaa mieltä. Ehkä tämä oli niitä vastoinikäymisiä, jotka mainittiin vihkivalassa, Antti ehti miettiä. – Eihän tuollainen nyt ole oikein. Me vaaditaan, että kuvat poistetaan kamerasta, Tuomas yritti, mutta tuskin kuulosti kovinkaan vakuuttavalta edes omissa korvissaan.

– Sepä se. Antti siristi silmiään lukeakseen löytämänsä uutisen. – Hetki vain.

– Rupesitko sinä lukemaan jotain Seiskaa kesken tämän asian selvittämisen? Niina puuskahti, kun näki vilauksen Antin puhelimen ruudulta. – Todella törkeää.

– Selvitän asioita, Antti sanoi ja näytti pariskunnalle muutama minuutti sitten päivitettyä otsikkoa, jonka alla oli kuva Tuomaksesta autonsa vieressä. Kuvaaja oli lähettänyt saamansa materiaalin lehteen autossa odotellessaan, ja vahinko oli jo ehtinyt tapahtua. – Älä ole kiivas syyttämään, äläkä anna suusi rientää lausumaan pahaa, Antti jatkoi ja suuntasi sanottavansa Tuomakselle.

– Mitä tarkoitat? Tuomas sai pontta, kun hänelle heitettiin sananlaskuja.

– Muotoilen tämän nyt hyvin selkeästi, Antti sanoi. – Kuvaaminen julkisella paikalla on sallittua. Voi kuvata ihan ketä tahansa, joka ei ole yksityisellä alueella. Eli tässä ei ole tapahtunut rikosta. Sitten kotirauhan rikkominen. Pitäisi olla kotona eikä kadulla. Silloin voi rikkoa kotirauhaa.

– Mutta... Niina yritti vielä, mutta Antti keskeytti hänet.

– Sitten, vaikka asia ei kuulu minulle pätkän vertaa, voidaan kysyä miksi. Miksi kuvataan kirkkoherraa hänen kotinsa edustalla?

– En minä siihen osaa vastata, Niina sanoi, vaikka hänen uhmansa alkoi sulaa.

– Koska hän makaa niin kuin petaa, Antti töksäytti. Hän ei jaksanut kierrellä. – Lehdessä oli myös epäily seurakunnan maksuvälineen väärinkäytöstä ja siitä, että kirkkoherra on loukannut jonkun itsemääräämisoikeutta. Siihen kuvaaja on täysin syytön.

– Ne on valhetta! Tuomas lähes parahti, kun häntä riisuttiin aseista.

– Luonnollisesti perustan kantani syyttömyysolettamaan ja käytin korostetusti termiä epäily. Eikä ole minun asiani selvittää, mikä tuossa on totta ja mikä ei. Ja mitä kuvaamiseen

tulee, poliisi ei lähde sitä tutkimaan, koska rikosta ei ole tapahtunut. Olkaa ystävälliset ja menkää kotiinne.

– Tämä ei jää tähän, Niina sanoi silmät leimuten. – Mutta minä jään. Tämä on julkinen paikka, ja sinä et voi määrätä minua tästä poistumaan.

Antti ei jaksanut vängätä vastaan, vaikka poliisilain 1 luvun 11 § mukaan poliisimiehen oikeuksiin kuului yksittäistapauksissa antaa jokaista velvoittavia tarpeellisia käskyjä ja kieltoja, jotka koskivat myös pappismiesten vaimoja. Hän kohautti olkapäitään ja palasi autolleen. Sund ojensi hänelle ikkunasta kuvaajan ajokortin.

– Kaikki kunnossa, Sund sanoi.

Antti käveli kuvaajan autolle ja ojensi ajokortin takaisin naiselle.

– Sori että kesti, Antti pahoitteli. – Olisi varmaan järkevintä, jos nostaisit kytkintä. Sait vissiin sen mitä tarvitsit?

– Sain, nainen vastasi ja käynnisti auton. – Kiitos avusta.

– Eipä kestä, Antti sanoi.

Hän antoi naiselle tilaa peruuttaa ja katsoi, kun auto ajoi näkymättömiin. Pariskunta seisoj edelleen kadun varressa. Antti käveli siviili-Škodan luo ja istui kyytiin.

– Et halua hyvästellä noita? Sund kysyi varmuuden vuoksi.

– Olen sanonut sanottavani. Turha noihin on enää sylkeä tuhlata. Lähdetään kakkukaupalle.

Sund käynnisti auton, ja he lähtivät liikkeelle. Niina otti pari askelta kohti autoa, kun he ajoivat pariskunnan ohi, mutta mies tarttui häneen kiinni. Niina repäisi takkinsa miehen otteesta irti, pyörähti kannoillaan ja käveli taloon sisään.

KUOLEMA PARANTAA HÄPEÄN HAAVAT

Porvoon poliisin rikostutkintaan on saatu uutta nuorta verta, ja sitä on juhlittava kakkukahveilla. Tulokkaan ja komisario Antti Hautalehdon kakunhaku keskeytyy kuitenkin ilmoitukseen Näse-Jutten kadulla syntyneestä sanaharkasta.

Tapahtumapaikalta he löytävät kirkkoherra Sulkavuoren vaimoineen sekä autoonsa linnoittautuneen valokuvaajan. Kirkkoherran viimeaikaiset törttöilyt ovat olleet median ryöpytyksessä, ja vaimo on kiivastunut liian lähelle tunkeutuneesta valokuvaajasta. Julkisella paikalla valokuvaaminen ei ole rikos, mutta pian Sulkavuoret alkavat kärsiä kiusanteosta, joka saa yhä armottomampia sävyjä.

Armoton-dekkarissa tutkinnanjohtaja Hautalehdon ryhmä jäljittää häikäilemätöntä pahantekijää, jonka naamion takana ilvehtii kuolemaakin tuskallisempi häpeä.

84.2

ISBN 978-952-403-885-0

BAZAR

BAZARKUSTANNUS.FI

